

(Fremsat 10/10 86).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg vil gerne starte med at konstatere, at en af de mest glædelige ting, der er sket i de seneste år, er, at ungdomsarbejdsløsheden er faldet. Fra 1983 til 1986 er den faldet fra 76.000 til skønsmæssigt 50.000, altså et fald på 26.000, svarende til en reduktion på 35 pct. Det er en meget positiv udvikling, men det er selvfølgelig stadig væk et problem, at der i gennemsnit er ca. 50.000 ungdomsarbejdsløse, og det er et problem, som regeringen for det første tager meget alvorligt og for det andet gerne vil medvirke til at løse.

Det er også grunden til, at vi nu mener, at der nu, hvor vi er kommet til det punkt, er grundlag for at se på tingene på en ny baggrund. Der er grund til at inddrage overvejelser omkring, hvem det egentlig er, der er ledige, hvor længe de er ledige, hvad der er baggrunden for deres ledighed, hvad muligheden er for eller hvad årsagen er til, at lige præcis de grupper endnu ikke har haft glæde af, at der har været en stor beskæftigelsesfremgang.

I den sammenhæng kan det da være meget fornuftigt også at kigge på aldersgrænser, således som det sker i det foreliggende lovforslag. Det kunne meget vel være, at det var en fornuftig ting at hæve aldersgrænsen, for vi må jo konstatere, at de helt unge, som kommer ud af folkeskolen nu, enten kommer ind i uddannelse eller i beskæftigelse, og for dem er arbejdsløshedsproblemet blevet kraftigt reduceret. Men derimod gælder det for de lidt ældre unge – dem, der kom ud af skolen for 4, 6, 8 år siden, og som startede i en situation med ungdomsarbejdsløshed – at de har fået nogle år, der gør, at den gruppe, som nu måske typisk er mere end de 25 år, har specielle vanskeligheder, og derfor kan der være grund til at gøre noget ekstra for denne gruppe.

Men det er nok for snævert alene at se på den gruppe. Som flere talere var inde på i forbindelse med åbningsdebatten, er der andre grupper, der er lige så hårdt belastede, når man går ned i underlaget og det statistiske materiale. Det gælder bl.a. den gruppe af

lidt ældre kvinder, som er kommet ind på arbejdsmarkedet i en sen alder, og som kun har en uddannelse, der svarer til 7 år i folkeskolen, for 20, 25 eller 30 år siden. Og jeg synes, vi skal se de problemer i sammenhæng.

Det er da også grunden til, at vi i regeringen har besluttet os for at se samtlige de særforanstaltninger, der er inden for arbejdsløshedslovgivningen, i en ny sammenhæng og i et andet lys. Det er tanken, at jeg i en redegørelse om den offensive arbejdsmarkedspolitik, som vil blive præsenteret for Folketinget i løbet af november måned, vil se på særforanstaltningernes placering i den offensive arbejdsmarkedspolitik, herunder se på mulighederne for at fjerne nogle bureaukratiske grænser i den eksisterende lovgivning.

Hvad angår det foreliggende lovforslag om 1987, har jeg nævnt, at regeringen kunne være enig i, at der er behov for en udvidelse af målgruppen, men hvis det sker, er der nok også grund til, at vi samtidig giver en større regional og lokal handlefrihed for at blive sikker på, at man lokalt tager fat på at hjælpe de grupper, der har de største problemer.

Vi synes imidlertid ikke, at det foreliggende lovforslag er godt, bl.a. fordi man arbejder med et støttesynspunkt, der er baseret på indbyggerantal, og kun gør det i relation til den indsats, der skal ydes over for gruppen af unge arbejdsløse, men dér er indbyggerantallet overhovedet ikke en rimelig indikator for behovet i de enkelte kommuner og amtskommuner.

Det vil jeg gerne illustrere ved at kigge lidt på tallene for ungdomsarbejdsløsheden. For andet kvartal 1986 var ungdomsarbejdsløsheden, målt i procent af arbejdsstyrken i hele landet, 8,7 pct. Men der er stor spredning i det tal. I Ringkøbing Amt var man nede på 4,7 pct., i Storstrøms Amt var man oppe på 11,4 pct. Begge steder er det målt i procent af arbejdsstyrken, og derfor er der ikke behov for den samme indsats pr. indbygger i Storstrøms Amt, som der er i Ringkøbing Amt, og derfor er indbyggerantallet et meget dårligt grundlag at beregne og vurdere et rimeligt støtteniveau på.

Hvis man går ned under amtsgrænserne og ser på kommunerne, må man også konstatere, at der er en vældig forskel på behovet for støtte i de godt og vel 20 kommuner, hvor ungdomsarbejdsløsheden er på over 12